

kenen ἀληθές. Intusschen wordt op vele plaatsen bij latere schrijvers, zooals Cobet aantoon, κοίτην ook voor ἀληθές gebruikt; maar die schrijvers, waaronder ook Theocritus, zijn voor hem „indocti Graeculi” en „haec omnia vitiose et contra Aristarchi sententiam dicta sunt”. Aristarchus, de grammaticus, heeft gezegd: κοίτην οὐκ ἔστιν ἀληθές, dus is het zoo; het heeft de ééne vaste beteekenis van ἀγαθόν, meer niet. De vraag: hoe komen de voorgangers, tijdgenooten en opvolgers van Aristarchus dan aan die beteekenis ἀληθές, schijnt bij Cobet niet op te komen.

Het is een »vulgaris error«, dat is genoeg. Intusschen was het toch voor een ieder duidelijk dat de beteekenis ἀγαθόν in het verband van Il. I, 106, om de tegenstelling τὰ κακά in 107 uitstekend past; indien men desniettemin aan de beteekenis ἀληθές bleef hechten, en die beteekenis ook bij latere schrijvers voorkomt, eischt wetenschappelijke zin daarvoor eene verklaring. Het is mogelijk dat het woord oorspronkelijk eene beteekenis heeft gehad, die zich aan de eene zijde kon ontwikkelen tot ἀγαθόν, aan den anderen kant tot ἀληθές.

Hoe zou Cobet getoornd hebben, wanneer hij had kunnen lezen, dat nog in 1892 een der »acuti linguarum comparatores«, Prellwitz in zijn Etymologisches Wörterbuch der Gr. Sprache onder κοίτης alleen de beteekenissen *zutreffend, wahr* opgeeft!

³⁷⁾ Mnemosyne 1879 blz. 34.

³⁸⁾ Die Sprache 2ter Theil, blz. 240.

³⁹⁾ Een hoorbaar beeld (imago) van woorden is bij de Rom. schrijvers, voor zoover ik weet, alleen de echo.

⁴⁰⁾ (Aristoteles) *περι ἑρμηνείας* 16, a, 3.

⁴¹⁾ o. l. bl. 14.

⁴²⁾ bijv. Rom. 11 : 33 en 2 Cor. 10 : 5.

⁴³⁾ PLOTIN und der Untergang der antiken Weltanschauung von Arthur Drews. Jena. Diederichs. 1907. — De inleiding, blz. 1—32 handelt over: die Entwicklung der antiken Philosophie vor Plotin.

⁴⁴⁾ voor wien hij Eumenes van Bithynië door eene vergissing in de plaats stelt. (Zie Pauly—Wissowa II, 2160.)

⁴⁵⁾ Geschichte der Kleinasiatischen Galater von FELIX STÄHELIN. Leipzig. Teubner. 1907.

⁴⁶⁾ Berl. Ph. W. 1908 no. 30/31 kol. 956—969.

⁴⁷⁾ Cobet, p. 19: „Habent hoc Lyrici poëtae interdum et Tragici in melicis chororum carminibus, ut in tanto furore et aestu poëtico iis